

Praten was niet nodig

Fysiek contact hebben was jarenlang *not done* in de psychiatrie. Gelukkig komen we daar steeds meer van terug. Ik werk vanuit mijn gevoel, iemand aanraken past bij mij. Laatste was er een cliënt die psychotisch, moeilijk benaderbaar en verbaal agressief was. Hij zat veel op zijn kamer, het was moeilijk om contact met hem te maken. Toch had ik wel een klik met deze man. Dus toen hij op een dag weer hard schreeuwde en tegen de deur

schopte, zei ik: 'Ik ga wel naar hem toe.' Voorzichtig opende ik zijn deur. Hij was duidelijk erg angstig, wist niet meer wat hij deed – heel naar om te zien. 'Ik schrik als je zo doet', zei ik, 'ik word er bang van.' Hij keek me geschrokken aan en stopte met schreeuwen. Ik liep naar hem toe, pakte zijn handen vast en zette hem naast me op zijn bed. Zo leren we dat: ga bij een angstige cliënt gehurkt of laag zitten, trek een neutraal gezicht en spreek met een lage stem. Praten was niet nodig, ik maakte contact door er

gewoon te zijn. Toen de man steeds rustiger werd, kon ik een arm om hem heen slaan. Na een tijdje was hij gekalmeerd, gaf ik hem een knuffel en verliet de kamer. Zoiets blijft wel altijd een uitdaging; klopt je gevoel bij de situatie? Kun je echt dicht bij iemand komen? Er is altijd risico op fysieke agressie. Maar menselijk contact vindt eigenlijk iedereen die bang is fijn."

Marian Velzeboer (38) is ggz-verpleegkundige in forensisch-psychiatrische kliniek Inforsa in Amsterdam.